

שבועת ימים פרק ראשון יומא

י

מוסף רש"י

מסורת הש"ס

(ב) וסוכה י: א.א.

רבינו חננאל

זכירוש דילמא פריש
 מיהו משער על אחר
 (שן נחמדי) פריש דילמא
 ומצא פריש משער מן
 הפטור על החיוב. אלמא
 במשער (דאיכא) וליכא
 לימיר חיוב מדרבנן.
 ומפריש בחזית סוכה.
 ופירק רבה בשבועת ימים
 שכן דר בה כולי עלמא
 רבי פליגי דרביה במזוזה.
 כי פליגי בשאר ימות
 השנה, רבנן סברי גורין
 לקבוע בה מזוזה על
 השנה אטו בשבועת ימים
 שכן גזיר דר בה, ור'
 יהודה סבר לא גורין.
 אלא גזיר דר בה סוכה
 הגז בהג קתי מכלל
 שחילוקים בשבועת ימי
 הגז, ופירק רבה פירוק
 אחי ואמר ורבי לא פליגי
 רבי בגזי שבועת ימים
 דר בה כן גזיר, ושני
 לרבי סוכה מלשנה. טעמא
 דרבי יהודה סוכה דבעי
 דרבי קבע, ורביה לרעהיה
 דרית קבע כדתינא סוכה
 שהיא גבוהה למעלה
 מעשרים אמה סתולה ור'
 אבה, וכל דרית קבע וכל
 דרית גמי שהיא לרעהיה,
 חיבת במזוזה, אבל דרית
 כהן גדול בלשבה זו
 בעל כרחיה היא, לפיכך
 אינה חיבת במזוזה
 מדאורייתא. ורובנן הוא
 דתקינה לה מזוזה שבה
 יאמרו כהן גדול בלבי
 האסורין הוא חבוש. ורבי
 רבן פשוטין הן.

תוס' ישנים (הש"ך)

על ד' אמות זאיהו לא
 מפריש אלא לחש ורובו
 וזמנא ורבי יוחנן סבר
 על כד דלמך ד' אמות
 ל' אמות ומכיר
 סוכה עולה ככספן ריית
 פיסל סוכה עולה אלמא
 מלך בית דרית קבע
 ועל כן אין לה לקבוע
 אלא קבע דרית סוכה
 קבע לענין מזוזה דלמך
 גריס פיק היין ואיכא
 רבי יהודה לטעמיה דלמך
 סוכה דרית קבע בענין
 ערף ויהי לענין מזוזה כי
 למך נחלק בדמיון כדכר
 שאין לרביה. ה"ד אלתן;
 רבי יהודה לטעמיה דלמך
 סוכה דרית קבע בענין.
 ורבי לטעמיה דמפריש
 כרס סוכה ודף ג.ו.

דילמא אחי אפרושי מן הפטור על החיוב. ממה לי הא איכא טובא דמדאורייתא לא מיחייב ורבנן גזרו כהן ולא מישיבין דילמא אחי לאפרושי מן הפטור על החיוב כגון הלוקח מעט הארץ וי"ל כיון דלא תקינו לאפרושי תרומה גדולה ואפילו מעשרות נמי דתקינו לאפרושי מפרישן והן שלו איכא היכרא טובא דהיי מדרבנן ולא אחי לאפרושי מן הפטור על החיוב וכן הא דלמך פ"ק דביצה (דף ג.) הכניס שזוליס לעשות מהם עיסה אוכל מזה ערפי ופטור אבל אם לאטול קבע חיוב מדרבנן כיון דשרו למיכל מינייהו ערפי בלא מעשר איכא היכרא

דילמא אחי לאפרושי מן החיוב על הפטור וכן הפטור על החיוב אלא אמר אביי בשבועה רבובי עלמא לא פליגי דמייחייבא כי פליגי בשאר ימות השנה רבנן סברי גורין שאר ימות השנה אטו שבועה ור' יהודה סבר לא גורין א"ל רבא והא סוכת החג בהג קתני אלא אמר רבא בשאר ימות השנה ב"ע לא פליגי דפטורה כי פליגי בשבועה וסוכה טעמא לחוד ולשבועה טעמא לחוד סוכה טעמא לחוד רבי יהודה לטעמיה דאמר ר' סוכה דרית קבע בענין ומייחייבא במזוזה ורבנן לטעמיהו דאמרי סוכה דרית ערפי ורבי יהודה סוכה דרית קבע לחוד רבנן סברי דרית בעל כרחיה שמה דרית ורבי יהודה סבר דרית בעל כרחיה לא שמה דרית והמדרבנן הוא דתקינו לה שלא יאמרו כהן גדול חבוש בבית האסורין מאן תנא ליה דהוה רבנן כל

דלמא אחי לאפרושי מן החיוב על הפטור וכן הפטור על החיוב אלא אמר אביי בשבועה רבובי עלמא לא פליגי דמייחייבא כי פליגי בשאר ימות השנה רבנן סברי גורין שאר ימות השנה אטו שבועה ור' יהודה סבר לא גורין א"ל רבא והא סוכת החג בהג קתני אלא אמר רבא בשאר ימות השנה ב"ע לא פליגי דפטורה כי פליגי בשבועה וסוכה טעמא לחוד ולשבועה טעמא לחוד סוכה טעמא לחוד רבי יהודה לטעמיה דאמר ר' סוכה דרית קבע בענין ומייחייבא במזוזה ורבנן לטעמיהו דאמרי סוכה דרית ערפי ורבי יהודה סוכה דרית קבע לחוד רבנן סברי דרית בעל כרחיה שמה דרית ורבי יהודה סבר דרית בעל כרחיה לא שמה דרית והמדרבנן הוא דתקינו לה שלא יאמרו כהן גדול חבוש בבית האסורין מאן תנא ליה דהוה רבנן כל

דלמא אחי לאפרושי מן החיוב על הפטור וכן הפטור על החיוב אלא אמר אביי בשבועה רבובי עלמא לא פליגי דמייחייבא כי פליגי בשאר ימות השנה רבנן סברי גורין שאר ימות השנה אטו שבועה ור' יהודה סבר לא גורין א"ל רבא והא סוכת החג בהג קתני אלא אמר רבא בשאר ימות השנה ב"ע לא פליגי דפטורה כי פליגי בשבועה וסוכה טעמא לחוד ולשבועה טעמא לחוד סוכה טעמא לחוד רבי יהודה לטעמיה דאמר ר' סוכה דרית קבע בענין ומייחייבא במזוזה ורבנן לטעמיהו דאמרי סוכה דרית ערפי ורבי יהודה סוכה דרית קבע לחוד רבנן סברי דרית בעל כרחיה שמה דרית ורבי יהודה סבר דרית בעל כרחיה לא שמה דרית והמדרבנן הוא דתקינו לה שלא יאמרו כהן גדול חבוש בבית האסורין מאן תנא ליה דהוה רבנן כל

דלמא אחי לאפרושי מן החיוב על הפטור על החיוב: ור' יהודה סבר לא גורין. אלא גזיר דר בה סוכה הגז בהג קתי מכלל שחילוקים בשבועת ימי הגז, ופירק רבה פירוק אחי ואמר ורבי לא פליגי רבי בגזי שבועת ימים דר בה כן גזיר, ושני לרבי סוכה מלשנה. טעמא דרבי יהודה סוכה דבעי דרבי קבע, ורביה לרעהיה דרית קבע כדתינא סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה סתולה ור' אבה, וכל דרית קבע וכל דרית גמי שהיא לרעהיה, חיבת במזוזה, אבל דרית כהן גדול בלשבה זו בעל כרחיה היא, לפיכך אינה חיבת במזוזה מדאורייתא. ורובנן הוא דתקינה לה מזוזה שבה יאמרו כהן גדול בלבי האסורין הוא חבוש. ורבי רבן פשוטין הן.

דלמא אחי לאפרושי מן החיוב על הפטור על החיוב: ור' יהודה סבר לא גורין. אלא גזיר דר בה סוכה הגז בהג קתי מכלל שחילוקים בשבועת ימי הגז, ופירק רבה פירוק אחי ואמר ורבי לא פליגי רבי בגזי שבועת ימים דר בה כן גזיר, ושני לרבי סוכה מלשנה. טעמא דרבי יהודה סוכה דבעי דרבי קבע, ורביה לרעהיה דרית קבע כדתינא סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה סתולה ור' אבה, וכל דרית קבע וכל דרית גמי שהיא לרעהיה, חיבת במזוזה, אבל דרית כהן גדול בלשבה זו בעל כרחיה היא, לפיכך אינה חיבת במזוזה מדאורייתא. ורובנן הוא דתקינה לה מזוזה שבה יאמרו כהן גדול בלבי האסורין הוא חבוש. ורבי רבן פשוטין הן.

דעמיה דרבי יהודה משום דרית קבע בענין וכל שאר אמוראי דהתם לית להו דרבא דהא אי נמי דלמך ליה דרבא וסברי דמלמך אי יהודיה סוכה דרית קבע בענין אלא מהך דסוכה לית למשעב מיני; ורבי יהודה סבר דרית בעל כרחיה לא שמה דרית. וסוכה ליה דרית בעל כרחיה היא שאינו זי מביחא וזשמו ובינו בבית והלך סוכה ויהוה וזית דחוק למימלי טעמא דרבי יהודה הכי ליתא לטעמיה דרבי יהודה דפטר לטעמיהו דרית קבע משום דלא מלקי ירושלים ושמעתי ליה לקמן (דף ג.) חף בית הנכנס של כרכים וי"ל דלי היה פטר ליה רבי יהודה מעט דלא מלקי לא היה שייך למיניו כי מוזה משום שמה יאמרו כי דכתיב עלמא דיעי דרית פטור ממוזה ללא כתיב הוא. וכדכתיב פטר לשיעור דרית קבע דלרבי לר' ד' אמות ולית שמה יאמרו ויבנו וישלמו כ"י יהודה ודחא כרנן;

סוכה דרית קבע בענין. דלמך לטעמיה קבע ורבית כתיב (סוכה י: א.)

תוס' ישנים

דילמא אחי לאפרושי מן הפטור על החיוב. ממה לי הא איכא טובא דמדאורייתא לא מיחייב ורבנן גזרו כהן ולא מישיבין דילמא אחי לאפרושי מן הפטור על החיוב כגון הלוקח מעט הארץ וי"ל כיון דלא תקינו לאפרושי תרומה גדולה ואפילו מעשרות נמי דתקינו לאפרושי מפרישן והן שלו איכא היכרא טובא דהיי מדרבנן ולא אחי לאפרושי מן הפטור על החיוב וכן הא דלמך פ"ק דביצה (דף ג.) הכניס שזוליס לעשות מהם עיסה אוכל מזה ערפי ופטור אבל אם לאטול קבע חיוב מדרבנן כיון דשרו למיכל מינייהו ערפי בלא מעשר איכא היכרא